

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

§. 2. Duplici conclusione propriæ sententiæ duplicem sententiam explodo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

utriusque principij materiæ videlicet, & formæ, & principium, ut quo dicitur respectu materiæ, quæ est principium *ut quod*, quatenus se tenet ex parte illius, & similiter quatenus se tenet ex parte formæ dicitur principium *ut quo* constituens formam principium in actu secundo.

PUNCTUM PRIMVM.

Quid sit unio compositi substantialis.

ET si præcipue de unione compositi substantialis disputatio instituat, quia eadem est de aliis totis doctrina, de illorum unionibus nonnihil dicam.

§. I.

Doctorem placita.

1 PRIMAM sententiam defendunt Gregor. Arim. in 3. dist. 18. quæst. 2. ad 18. Maior ibid. dist. 1. quæst. art. 1. Caiet. 1. part. quæst. 2. art. 1. Medina ibid. Bacon. in 3. distinct. 1. q. 1. art. 1. & quæst. 2. art. 2. asserentes unionem non esse entitatem distinctam à materiæ, & formæ, & tantum dicere applicationem localem tanquam conditionem. Ab his differre videtur Gabr. (cuius est secunda sententia) in 1. dist. 30. quæst. 4. conclus. 5. qui asserit unionem extremorum nihil aliud esse, quam intimam extremorum præsentiam, & hanc præsentiam ait Gabr. esse similitudinem in eodem loco sue definitiue, sue circumscriptiue. Differt Gabr. à Gregorio, & aliis quia illi approximationem, tantum requirebant ut conditionem, ut extrema per se ipsa formaliter vnirentur. Gabr. verò eandem approximationem rationem formalem vniendi esse contendit.

2 Tertia sententia, quam tenet Aureolus apud Capr. in 3. dist. 1. quæst. 1. art. 2. asserit unionem inter extrema non esse aliquid positivum, sed negationem diuisionis. Quarta sententia unionem constituit in dependentia materiæ à formæ, hanc defendunt Scot. in 3. quæst. 1. Bassol. ibid. Ocham in 3. dist. 3. quæst. 4. & in 3. quæst. 1. supra hanc dependentiam, quæ est formalis ratio vniendi requirunt Doctores huius sententiæ indistantiam extremorum ut conditionem ut vniantur. An verò hæc dependentia distinguenda sit ab extremis, vel identitate cum illis retineat, ad præsentem quæstionem non spectat, specialem disputationem alibi sibi vendicat hæc difficultas, vnum tantum ex his doctoribus modo scire oportet, ipsos nempe unionem extremorum constituisse in dependentia formæ à materiæ cuiuscumque naturæ sit hæc dependentia quam examinabo lib 3. Controuerf. 12. Punct. 1.

3 Quinta sententia tenet unionem esse modum quemdam substantialem modaliter distinctum à materiæ, & formæ, realiterque distinctum ab approximatione, extremorum & à dependentia formæ à materiæ. Ita P. Vazquez t. 1. in 3. partem disp. 18. cap. 3. & disp. 19. num. 23. Pater Soar. disp. 15. Metaph. sect. 6. à num. 6. vsque ad 10. & tit. 1. in 3. p. disp. 8. sectione 3. concl. 3. Rub. tract. 4. de forma, quæst. 6. num. 57. Hurt. disp. 5. sect. 1. num. 6. Ariag. disput. 4. sect. 1. & ferè omnes moderni pluresque ex antiquis apud Soar. supra. Hanc opinionem amplector quam nonnullis conclusionibus explicabo, & simul sententias supra relatas refellam. Alij dicendi modi, quos recentes excogitarunt ad negandum substantialem unionem, ad has sententias reduci possunt, quos inter illas explicandas & impugnandas explicabo, & impugnabo.

§. II.

Duplici conclusione propria sententia duplicem sententiam explodo.

4 PRIMA CONCLUSIO. Unio inter materiæ & formam distinguitur ab ipsa materiæ, & formæ ut aliquid superadditum non solum tanquam conditio, sed tanquam ratio formalis. Hæc conclusio directè impugnat primam sententiam, quam sic probo. Possunt existere materiæ & formæ absque unione: ergo unio aliquid est distinctum à materiæ & formæ: Antecedens patet in morte hominis,

admittiturque ab omnibus aduersariis: consequentia est legitima iuxta illud principium firmum in Philosophia, *Illa que realiter separantur, realiter distinguuntur*: ergo separatio unionis à materiæ, & formæ inferet necessariò distinctionem. Dices materiæ, & formam posse existere absque eo quod vniantur ex defectu conditionis, approximationis videlicet, quæ posita non poterunt non vniri. Contrà: do ad conclusionem, de quâ modò ago, materiæ, & formam, quæ possunt existere non vnitæ, vniri necessariò posita approximatione, & sic argumentor. Approximatio tunc non se haberet ut conditio, ut existeret unio identificata cum materiæ & formæ: ergo esset conditio ut existeret alia unio distincta à materiæ, & formæ vel ipsa esset formaliter unio. Antecedens probo: unio identificata cum materiæ, & formæ nihil aliud est, quam materiæ & formæ: sed approximatio non est conditio ut existant materiæ, & formæ: ergo non est conditio ut existat unio identificata cum materiæ & formæ: Probo consequentiam: quicquid est conditio ad hoc ut aliquid physicè existat, est conditio ad hoc ut existat illud, quod physicè indiuisibiliter identificatur cum illo: ergo si approximatio esset conditio, ut existeret unio identificata indiuisibiliter cum materiæ, & formæ, esset conditio, ut existeret materiæ & formæ: sed non est conditio ut existat materiæ & formæ: quia absque approximatione possunt existere: ergo non est conditio ut existat unio identificata cum materiæ, & formæ.

Dices, approximationem esse conditionem ut materiæ, & formæ existant vnitæ, etiam si non sit conditio necessaria, ut existant materiæ, & formæ, secundum se. Contrà: materiæ & formam vnitas existere, vel dicit aliquid supra existentiam vtriusque entitatis, vel tantum dicit vtramque existentem: Si dicit aliquid distinctum: ergo unio distinguitur à materiæ, & formæ: si nihil distinctum dicit, materiæ & formam existere, est materiæ & formam vnitas existere: ergo quod est conditio ut materiæ & formæ existant, erit conditio, ut existant vnitæ, & quod non est conditio, ut existant, non erit conditio, ut existant vnitæ. Dices materiæ & formam vnitas dicere supra materiæ, & formam approximationem tanquam conditionem. Contrà: conditio distinguitur realiter à ratione formali ad quam est conditio: ergo approximatio, si tantum se habet ut conditio respectu unionis, ratio formalis huius debet distinguere ab approximatione. De illa ratione formali ut distincta ab approximatione, à qua tanquam à conditione ad sui existentiam distinguitur, inquiri an dicat aliquid præter materiæ, & formam, vel non: si dicit aliquid: ergo unio distinguitur à materiæ & formæ: si tantum dicit materiæ, & formam, tota ratio formalis unionis, ut distincta à conditione, quæ illius rationem formalem non ingreditur, sita est in nudis entitatibus materiæ, & formæ: ergo existente materiæ, & formæ existit ratio formalis unionis, secluso quocumque alio. Ex hoc duo infero: primum, approximationem non esse conditionem ad rationem formalem unionis, siquidem non est conditio ad existentias materiæ, & formæ secundum se, in quibus tota ratio formalis unionis, quæ ab approximatione distinguere debet, in opinione, quæ approximationem conditionem ad unionem appellat, necessariò est constituenda. Secundo infero posita existentia materiæ, & existentia formæ non posse non esse vnitas, quia implicat existere rationem formalem unionis, & extrema non esse vnitas: unio enim essentialiter est nexus actualis, & exercitium vniendi duo extrema, quorum est unio. Vtraque consequentia est legitima: primum consequens est contra primam sententiam, cui dixi directè opponi meam conclusionem: secundum, contra omnium consensum, & veritatem Catholicam, quæ credimus, mortuo homine animam non vnitam incorruptam permanere, & Christo mortuo illius materiæ in sepulchro iacuisse, animamque descendisse ad inferos, unionemque inrer vtramque partem perisse.

Dices approximationem non esse conditionem, ut existat secundum entitatem unio identificata cum materiæ, & formæ, ut probat ratio à nobis facta, sed ut existat secundum formalitatem, hoc est, ut actu exerceat officium unionis, quia eadem unio, quæ physicè existit quando materiæ & formæ approximationem non habent, & non actu vnit, quia non existit secundum formalitatem unionis ex defectu conditionis, incipit esse secundum illam formalitatem unionis posita approximatione tanquam conditione, cum

cumque tunc incipiat existere, non physicè, & secundum entitatem, sed secundum formalitatem, tunc primò incipit exercere officium vnionis, & annexere actu, quod antea non præstabat. Rem explicat exemplo cognitionis diuinæ, quæ cognoscit obiectum contingens; illa cognitio si obiectum deficeret tota existeret secundum entitatem, quia est intrinseca Deo, & nihil Dei intrinsecum physicè deficere potuit, si tamen obiectum quod antecedenter potuit non esse, non fuisset, cognitio illa non existeret secundum formalitatem, neque Deum constitueret cognoscentem, & iudicantem existere tale obiectum, præcisè ex defectu obiecti, quod non pertinet ad rationem formalem constitutiuam cognitionis diuinæ, sed tantum se habet ut conditio respectu illius.

Hunc dicendi modum apprehendunt plures, qui connotatores vulgo dici solent, quia per hæc & extrinseca connotata rerum formalitates explicant, asseruntque hoc connotato posito (idem connotatum sonat atque conditio, etiam connotatum non solum vices conditionis, sed obiecti gerat aliquando) intrinsecè & formaliter habere aliquam formalitatem, quam sine tali connotato tantum habebat physicè, & materialiter. Hæc doctrina multum cursum nostrum retardaret, si quoties occurreret, illam ex professo impugnandum susciperemus, est enim frequens apud plures in tota Philosophia, quapropter semel illam radicis impugno in Metaph. Controv. l. 9. Punct. 4. de rel. disputans, ubi plura contra hunc dicendi modum inuenies: modò summis labris rationem quamdam attingam, ut illam loco citato recognoscas. Vnio secundum suam physicam entitatem, & secundum formalitatem seu actuale exercitium vnendi, à parte rei seclusa fictione intellectus non distinguitur à materia, & forma, sed existente materia, & forma secundum sententiam, quam impugno, & secluso quocumque alio est vnio secundum entitatem physicam: ergo est formaliter tota formalitas, quam sine intellectus fictione habere potest, & est secundum actuale exercitium vnendi.

SECUNDA CONCLUSIO. Vnio non consistit formaliter in approximatione seu intima præsentia inter materiam & formam. Hæc conclusio est contra sententiam, quam defendit Gabriel, pro qua sic arguuntur. Approximatio localis nihil aliud est quam præsentia vtriusque extremi: sed quociescumque mouetur homo corrumpitur præsentia materie, & forme, & alia acquiruntur: ergo quociescūq; mouetur homo corrumpitur vnio, quæ antea erat, & producit alia vnio, & tot vniones producuntur, & corrumpuntur in motu locali, quot producuntur & corrumpuntur præsentia: ergo ex vi motus localis producit vnio inter materiam & formam, & consequenter producit homo, & principium efficiens motus localis hominis verè est principium hominis, & verè hominem producit, sicuti illum produxit principium generans, quod ex vi generationis non produxit materiam, neque formam, sed tantum vnionis modum, quo posito resultat homo ex materia, & forma: ergo principium mouens localiter hominem, quod similem vnionem producit, si hæc in approximatione consistit, dicitur principium producens hominem; & principium destruens approximationem, quam antea habebat, dicitur principium destruens hominem, quia nullo alio modo dicimus hominem corrumpi ab aliqua causâ naturali, nisi quatenus hæc illius modum vnionis corrumpit. Ex quo inferetur principium mouens localiter hominem, esse principium destruens hominem, quatenus destruit modum vnionis, qui in approximatione destructa à motore constituitur, & alium hominem producens quatenus producit aliam vnionem, seu aliam approximationem inter eandem materiam & formam.

Secundò, si vnio in approximatione consisteret, sequeretur formam vnâ substantialem non expellere aliam, quod sic probò. Formæ substantiales inter se possunt penetrari, & illarum penetratio cum alio tertio tantum repugnat ratione quantitatis, sed diuersæ formæ in eadem materia non secum afferrent diuersas quantitates: ergo non repugnat penetratio formarum inter se, cum eadem materia neque ratione ipsarum formarum, neque ratione diuersarum quantitarum, quas secum afferant: ergo ex nullo capite repugnat penetrare duplicem formam in eadem materia: ergo vna forma non expellit aliam à subiecto per informationem, neque est impossibile cum alia, si informatio consistit tantum in approxi-

matione inter materiam, & formam. Consequens admitti non potest: ergo antecedens non subsistit.

Tertio anima Christi fuit penetrata cum materia Sanctissimæ genitricis, cum ex illa illæ virginis claustrum fuit natus, & tamen anima Christi non fuit vnita materia primæ Virginis: ergo vnio non consistit in approximatione intima seu in penetratione inter materiam & formam.

Propter hæc argumenta nonnulli hanc approximationem aliter explicant dicentes, vnionem non consistere in approximatione locali tantum, sed in approximatione secundum virtutem, quæ potest deficere etiam si sint penetratæ localiter materia, & forma, & ita possunt habere hanc penetrationem localem sine vnione. Contra hanc approximationem secundum virtutem, argumentum sæpe factum, adhuc integrum iterum repeto. Approximatio secundum virtutem distincta à præsentia locali, vel dicit aliquid distinctum à materia, & forma, vel tantum dicit entitatem vtriusque, si dicit aliquid distinctum, iam constituitur vnio realiter distincta à materia, & forma, & intima præsentia locali; si nihil dicit distinctum à materia, & forma, & intima præsentia locali, implicat esse materiam & formam intimè præsentem, seu penetratas sine hac approximatione secundum virtutem: ergo non potest dari forma penetrata alicui materie, quæ non habeat hanc approximationem secundum virtutem; & quæ non sit vnita tali materie. Respondent approximationem secundum virtutem non distinguere à forma prout in materia, vel à forma quatenus in materia, licet distinguatur à forma secundum se. Hos omnes dicendi modos euerter prædictum argumentum, redeat iterum. Forma vt in materia, vel dicit aliquid distinctum à materia, forma, & penetratione locali, vel non: Si dicit aliquid distinctum, dicit vnionem superadditam, quam ego propugno; si nihil dicit distinctum, nihil dicis dum ad hos vanos dicendi modos confugis.

Vt aliquo modo declinarent vim argumenti supra facti, dixerunt recentiores, applicationem localem non esse approximationem secundum virtutem, neque actu vnire extrema deficientibus dispositionibus requisitis ad formam. Solutio hæc potest dispositiones exigere tanquam conditionem, vt materia & forma vniantur, vel vt aliquid tale in adæquatè pertinens ad vnionem, quam potest constitutere in approximatione locali, & in dispositionibus in materia existentibus. Si primum dicat, sustinebit eandem impugnationem quam adhibui n. 4. & sequenti contra primam sententiam, quæ approximationem inter materiam & formam dicebat esse conditionem, & non rationem formalem, vt materia, & forma immediatè vnirentur. Quam iterum breuiter attingo. Si dispositiones tantum sunt conditio: ergo adæquatè distinguuntur à ratione formali vnionis: ergo vnio, quæ requirit dispositiones tanquam conditionem, consistit adæquatè in approximatione, vel in alio adæquatè distincto à dispositionibus: ergo illo posito etiam si dispositiones non existerent, erit ratio formalis vnionis, & extrema erunt formaliter vnita: ergo si semel materia, & forma sint intimè præsentem etiam si deficient dispositiones erunt vnite, quia ex defectu conditionis non possunt extrema non esse vnita, si permanet tota ratio formalis vnionis. Si dicas deficientibus dispositionibus deficere rationem formalem vnionis, assigna rationem hanc, quæ deficit posita penetratione inter materiam & formam, & entitatem superadditam, quam quærimus, nobis ostendes.

Alio modo dici posset dispositiones ipsas pertinere ad rationem formalem vnionis; quod multis impugnatur: Potest forma esse vnita materie deficientibus dispositionibus: ergo dispositiones neque in adæquatè pertinent ad rationem formalem vnionis. Secundò, positis his dispositionibus in materia ad formam hominis, materia est æquè disposita ad hanc, vel illam formam, & Deus libere hanc vel illam animam rationalem illi infundit ex pluribus, quas potest creare: ergo materia prima Virginis præcisè ex vi dispositionum indifferens est, vt illi vniantur anima quæ de facto fuit vnita materie Christi: ergo quando penetrata fuit materia prima Beatissimæ Virginis cum anima sanctissima Christi Domini habuit totam rationem formalem vnionis cum ipsa, quia habuit dispositiones ex se æquè respicientes propriam animam, & animam Christi, & æquè erat vtrique penetrata: ergo æquè erat vtrique vnita.

vnita. Idem dico de materia prima Christi respectu formæ Sanctissimæ Virginis. Audui recentiore respondentem, materiam primam Virginis tunc non vniri animæ Christi quia iam erat propriæ vnita. Contrâ materiam primam Virginis esse vnitam propriæ animæ, & hanc animam esse propriam illius, nihil aliud est quàm materiam primam habere dispositiones ad hanc animam, & esse illi intimè præsentem, sed idem habet respectu animæ Christi ergo eodem modo illi erit vnita tanquam propriæ animæ. Omitto contra hanc sententiam constituere vnionem totius compositi substantialis in quodam aggregato accidentium, præsentia enim intima, seu penetratio inter materiam & formam, consistit in duplici præsentia accidentali realiter distinctâ, & si his dispositiones adiunguntur ad vnionem constituendam, dicit vnio quatuor primas qualitates, quantitatem, & alia accidentia.

§. III.

Duplicem aliam sententiam refello duplici conelusione propria sententia, illamque penitus expono.

14 **TERTIA CONCLUSIO.** Vnio non potest consistere in aliquo non positiuo, quod sit negatio diuisionis. Hæc conelusio contradicit opinioni Aureoli quam retuli n. 2. & probatu facillima est. Diuisio est carentia vnionis positivæ: ergo non diuisio, seu negatio diuisionis est ipsa vnio positiva, probo consequentiam: diuisio & vnio positiva mutuo opponuntur sicut effectus diuisio est non esse vnionis positivæ: ergo ipsa positiva vnio est non esse diuisionis: ergo vnio, quæ consistit in negatione diuisionis debet in aliquo positiuo consistere. Ex quo inferes rectè docuisse Aureolum vnionem consistere in negatione diuisionis, postea terminos implicasse, dum dixit negationem vnionis non esse aliquid positiuum. Adde non rectè explicari vnionem per negationem diuisionis cum per positiuos terminos possit clariùs explicari, per illam enim negationem, res potius confunditur, quàm explicatur.

15 **QUARTA CONCLUSIO.** Vnio distinguitur realiter ab educatione. Hæc conelusio impugnatur opinione Ochami relatum n. 2. illam multis propugnat Hurtad. loco cit. n. 3. videamus quanta vi. Arguit primò: Vnio animæ rationalis non identificatur cum aliqua actione: ergo neque vnio reliquorum compositorum. Non tenet illatio, quia animæ rationalis creatio essentialiter distinguitur ab educatione aliarum formarum, & per illam non inheret forma materiæ, neque ex vi illius aliquam connexionem habet cum materia, sed sine illa potest naturaliter existeret, forma verò materialis ex vi educationis materiæ inheret, & sine illa formaliter, vt educa adhuc de potentia Dei absoluta existeret non potest, vnde longum est discrimen inter actionem creatiuam, & educationem, ratione cuius ex distinctione creationis ab vnione non potest inferri distinctio inter educationem, & vnionem. Arguit rursus Hurtadus: Generatio terminatur ad vnionem, quia generatio aliquid producit vt quo, ratione cuius compositum producat vt quod: ergo distinguitur ab ipsa vnione, sicut actio à termino. Deinde vnio dependet à materia per generationem, quia generatio est passio, passio autem est causalitas materiæ, vnio verò non est causalitas, sed ipsa causatur. Hoc probat Hurtadus, quia in homine nihil potest causari per vnionem, sed ipsa causatur. Hæc omnia facit ab Hurtado dicuntur, & facilius possunt reici ab aduersariis: qui enim asserunt actionem productiuam formæ esse vnionem, negant generationem compositi, cuius forma educitur, terminari ad vnionem, & dicunt tantum terminari ad formam producendam, tanquam ad terminum constituentem vt quod compositum, & ipsam generationem ipsum vt quo constituere annectendo formam productam ex vi illius cum materia, quam supponit. Similiter negant vnionem pendere ab agente mediâ generatione, aut passione, sed immediatè per se ipsam, quæ est passio respectu formæ, non respectu vnionis secum identificatæ. Ad confirmationem respondeo in homine vnionem non esse causalitatem neque respectu formæ, neque respectu sui ipsius, sed terminum per causalitatem, scilicet per passionem productum, in equo verò & in aliis compositis materialibus, vnionem esse causalitatem secundum hanc sententiam respectu formæ, quæ est terminus productus ab agente, receptus in subiecto, & materiæ vnitus indiuisibiliter per eandem entitatem.

16 Arguit iterum, sequi ex eo quod vnio identificetur cum generatione terminari ad se ipsam, cum verò præiudicet responderi posse, terminari ad formam, & non ad se ipsam, instat. Generatio non terminatur ad formam tantum, sed ad formam vt vnitam: ergo terminatur ad vnionem: ergo si non distinguitur ab vnione terminabitur ad se ipsam. Si negemus Hurtado generationem terminari ad formam, vt vnitam formaliter, & dicamus tantum terminari ad formam, quæ ex vi illius vnitur, sicut non terminatur ad formam, vt genitam, sed ad formam, quæ ex vi illius, generatur, difficile poterit antecedens assumptum probare. Rationem, quam ipse vocat à priori desumptam ex diuersis effectibus formalibus, & naturis vnionis, & productionis non maioris roboris est. Ait vnionem ex natura sua esse vinculum duorum extremorum, & generationem esse viam ad terminum, & causalitatem illius, quam ab illo distingui certum est. Respondeo vnionem esse vinculum duorum extremorum, & productionem esse viam ad terminum, & hæc duo identificari in educatione formæ, & productionem distingui à termino scilicet à forma non ab vnione, ad quam non terminatur, quia est eademmet vnio, quæ non terminatur ad se ipsam.

17 Posset probari distinctio inter vnionem, & educationem, quia si vnio, & educio identificarentur, sequeretur diuersum esse totum in instanti generationis, in quo forma producit à causa secunda, & in reliquo tempore, quo conseruatur à causa prima, quia posito diuerso principio effectiuo actionem diuersam esse necesse est: ergo erit diuersa vnio formæ identificata cum actione, ex vi cuius producit, quotiescumque principium producat est diuersum, quæ diuersitas non solum erit numerica, sed specifica, cum principia conseruans, & producat formam, specie differant, & consequenter actiones, quæ à principiis speciem trahunt. Nec valet dicere totum esse idem, etsi vnio sit diuersa, quia retinet easdem partes essentielles: totum enim essentialiter includit vnionem tanquam quid pertinens ad illius essentialitatem, & vltimò illud constituens in ratione totius: ac proinde variatâ vnione variatur aliquid essentialiter totius, & consequenter totum, implicat enim aliquid permanere cuius non tota permanet essentia, quia omne ens includit omnia illi essentialia, ita vt quocumque deficiente absolute deficiat. Inferitur similiter in instanti, in quo Deus primò conseruat formam productam à causa secunda in instanti, in quo primò totum genuit, non conseruari totum, sed primò produci: quia in illo instanti non est totum quod præcessit sed aliud incipit, vt probauimus: ergo non conseruatur tunc totum, sed primò producit. Hæc quemque veritatis amicum conuincet: si quis tamen absurda hæc omnia deuoret, existimo præter exclamaciones, & admirationes (quæ semper ab ingenioso, & viro docto abesse debent) nihil aliud suppetere, quo possit hæc ratio maiorem vim recipere, quapropter transio ad aliam.

18 Actio quæ de facto substantialis forma producit, distinguitur ab ipsa forma producta, vt probabo Controuers. 12. Puncto 1. ergo est accidens. Probo consequentiam: Actio distincta à termino essentialiter est propter terminum, & ratione illius habet esse, & non intenditur à natura propter se, sed propter terminum: Non vt ipsa sit, sed vt sit terminus: id autem, quod non intenditur propter se, sed propter aliud essentialiter est accidens, & non substantia: vt in Metaph. exponens conceptum accidentis probabo. Hoc posito sic arguo: Actio, & passio, seu inherencia, dependentia, vel educio, quæ realiter non distinguuntur sunt accidens: ergo non possunt esse de essentia totius substantialis: Probo consequentiam: Totum substantiale, secundum totum id, quod dicit essentialiter, & secundum rationem totius completi primariò, & per se intenditur: ergo secundum totum id, quod includit essentialiter, & secundum rationem formalem totius est substantia: ergo secundum vnionem, quam essentialiter includit, & quæ totum substantiale constituit in ratione totius est substantia: ergo vnio debet esse substantia, & nun accidens: ergo distinguitur ab actione, quæ producit formam quæ non est substantia, sed accidens. Dicunt nonnulli modum vnionis pertinere ad essentiam compositi non in recto, sed in obliquo, & ita non est necessariò esse substantiam. Contrâ: esto, modum vnionis pertinere in obliquo pertineat, verè est id, per quod totum substantiale, siue constituitur in ratione totius substantialis per aliquod dictum in recto, vel connotatum in obliquo, debet constitui per aliquod substantiale.